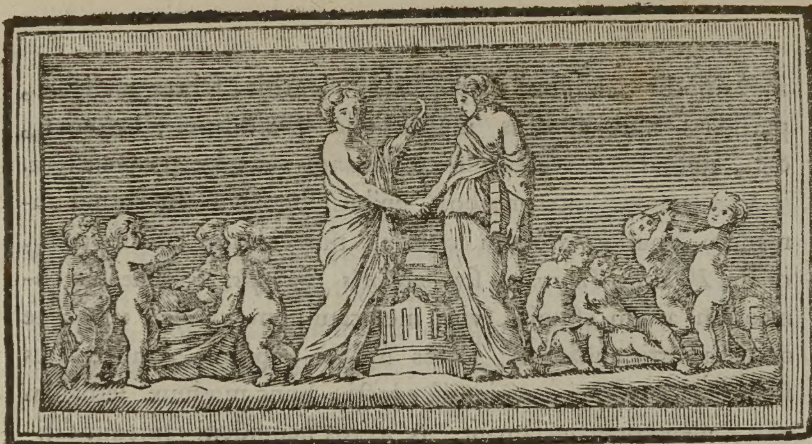
1785

D. O. M.

DE HYDRO·THORACE
DISSERTATIO
ANATOMICO-CHIRURGICA.

I.

Avitis ab institutis descissere, rationis leges abjicere, corpus saginare non nutrire, ex quo, suis obcæcati cupiditatibus, mortales cœperunt, ignota hactenùs & invisa morborum cohors terris incubuit,

> Semotique priùs tarda necessitas
> Lethi corripuit gradum (1).

Quæ verò sors exitiosa altiores in hoc seculo egit radices;

(1) Horat. Lib. 1. Ode III.

indè morbi acutiſſimi, apoplexia, pleuritis, febres malignæ, putridæ; indè affectus melancholici, arthritici, hyſterici, &c., quibus præcavendis imò & ſanandis vix valet ars ſalutifera.

Varios autem inter morbos, quibus obnoxium eſt corpus humanum, nullus ferè tùm cognitu, tùm curatu difficilior eſt, quàm *Hydro-Thorax*, ſive *pectoris hydrops*. Sæpèſæpiùs clinicorum aciem effugit, vim medicaminum eludit, irritisque omnibus artis conatibus, ægros miſerè opprimit. Undè plures ſcriptores, infelici experientiâ edocti, hunc morbum lethalem eſſe, pleno ore conclamant, & ægros nequidem remediis fatigandos volunt. Nos autem aliorum ſtabili fiduciâ præditorum veſtigia ſecuti, hujus morbi notitiam & medelam tradere confidenter ſuſcipimus. Sed de hydrope tantùm pectoris ſolliciti, ſpeciatìm à neotericis *Hydro-Thoracis* nomine inſignito [1], hydropem pericardii, mediaſtinique, necnon pulmonum hydatides conſultò prætermittimus, *ne plura complectentes*, muneri ſuſcepto jam jam graviori impares eſſe videamur. Thoracis anatomia primùm exponenda in genere.

I I.

Thoracis generalis deſcriptio.

Pars trunci corporis inter collum & Diaphragma ſita, *thorax* dicitur, ſive *venter medius*. Pars ejus poſterior nominatur *dorsum*; anterior, *pectus*, & laterales, ſimpliciter *latera*. Ex illis partibus aliæ ſunt continentes, aliæ contentæ, & illarum rursùs aliæ communes, aliæ propriæ: Illæ, cuticula, cutis, membrana adipoſa & pinguedo: Hæ, mammæ, muſculi, cartilagines & ossa, quibus interiùs membrana ſimplex, denſa, extùs cincta cellulosâ telâ, *pleura* vocata, ubique adnata eſt. Pe-

(1) Vid. Sauv. Noſol. — Car. Piſon. &c.

ritonæo durior, maximè ad dorſum, anteriùs mollior, ſenſu proprio deſtituitur. Claudit thoracem inferiùs Diaphragma, illiusque cavitatem ab abdominis cavitate diſtinguit.

Thorax formâ oblongus eſt, at multò magis in parte poſteriori, propter ſitum obliquum Diaphragmatis, ibidem longè ſubmiſſioris : undè in universum conum truncatum refert. Eſt equidem thorax in homine brevior, quàm in multis quadrupedibus, quibus pronè incedentibus, & plerùmque guloſis, ventriculus & inteſtina multùm diſtenta, liberum pulmonum motum impedirent, niſi ſpatium, per quod hi extendi poſſunt, foret nonnihil longiùs. In homine autem tale non eſt timendum periculum; quia naturaliter non debent in illo ita diſtendi viſcera, eaque diſtenta recedunt naturali ſuâ gravitate à pulmonibus : raro enim eum ſitum obtinet homo, quo viſcera non pendeant aliquo modo versùs inferiora.

Apud pleroſque homines, thorax exteriùs latiſſimus eſt in parte ſuperiori, propter ſcapulas, & claviculas utrimque appoſitas. Cavitas autem ibidem anguſtior eſt, fitque paulatìm versùs abdomen latior. Poſteriùs & exteriùs ferè planus eſt thorax, anteriùs & præcipuè lateraliter convexus, parte poſteriori concavus, propter bafes vertebrarum dorsalium, ibidem introrsùm eminentes.

Quatuor in cavitates præcipuas thoracem dividit pleura, unam ex utrâque parte amplam, licèt inæqualem, pulmoni dextro ſiniſtroque recipiendis aptam, Inter has, ex tenuis illius membranæ duplicaturâ, naſcitur mediaſtinum, ſive intervallum ſacci dextri ſiniſtrique; ſupernè latiùs, thymum continet, glandulas conglobatas, adipem, vaſa. Inferiùs iidem ſacci divergendo à ſe invicem recedunt, mediamque in omni dimenſione relinquunt cavitatem, quæ ſaccos ſeparat, & pericardium

efformat cor continens. Corpori vertebrarum insidet quartum cavum triangulare, telâ cellulosâ, aortâ, venâ azigos, œsophago occupatum. Hoc dici potest *posterius mediastinum*. Triangulares productiones utriusque laminæ mediastini faciunt ligamenta pulmonis, unum utrimque. Cavitates quæ pulmones continent nusquam inter se communicant, & potest dextra aperiri; ejusque pulmo destrui, sinistrâ illæsâ. Hisce in cavitatibus jugiter fit humidi exhalatio, utque valeat sanitas, perpetua etiam fieri debet exhalati resorptio. Exhalatum enim si remaneat, aut liquor alius quilibet effusus, serosi vel alterius humoris hæc collectio, *hydrops* dicitur, de quo nunc agendum.

I I I.

Hydro-Thoracis differentiæ & species.

A duobus verbis græcis, nempe ὕδωρ id est *aqua*, & θώραξ, sive *pectus*, deducitur *Hydro-Thorax*, & aquæ collectio in quâdam pectoris cavitate definitur, præcipuè verò inter pulmones & pleuram, ut jam superiùs adnotavimus.

Variæ plurimis ab auctoribus statuuntur Hydro-Thoracis species, nempè simplex, sivè vulgaris (1), Hydro-Thorax ab omento (2), chylosus (3), Hydro-Thorax febri succedens (4), Hydatidosus (5), Hydro-Thorax mediasti-

---

(1) Car. Pison de morbis à colluvie serosâ, Hydrops-Thoracis, pag. 215.

(2) Rhod. obs. 24. cent. 2.

(3) Willis-cap. 13. de Hydrope pectoris, tom. II. p. 153.

(4) Varnier, Journal de Méd. Oct. 1757. pag. 261.

(5) Car. Pison, Hydatides pulmonis, pag. 226. obs. 53. Lælium à fonte consult. 8.

ni (1), pleuræ (2), Hydrocardia sivè pericardii Hydrops (3), Hydro-Thorax tandem à scabie repercussâ (4).

IV.

Hydro Thoracis complicationes.

Variæ sunt etiam hujus morbi cum aliis complicationes. Sic cum Hydrope ascitâ (5), cum empyemate (6), à quo tamen signis peculiaribus potest distingui, sæpè complicationes habet Hydro-Thorax. Sic facillimè perturbatur asthmati, præcipuè asthmati pneumatico à Willis designato, sivè cum à pectore sibilo. Socias adhuc sæpè habet Hydro-Thorax, anasarcam, & leucophlegmatiam, quæ alias hydropis species procreant. Frequentior fit hydrocardiæ, sivè pericardii hydropis cum Hydro-Thorace complicatio (7), quàm cum vel mediastini vel pleuræ hydrope. Quibusdam phœnomenis nonnunquàm

---

(1) Riviere, cent. 1. obs. 60. Columb. Anat. Lib. II. cap. 3. Bouillet diss. 1758.

(2) Fred. Hoffman, cap. 14. de Hyd. De Bergeron, Dissert. de Hydrope Pectoris. Haller, Opuscul. Pathol. pag. 25.

(3) Zacut. Lusit. cent. III. obs. 19. Vieussens, Traité du cœur. Senac, idem, tom. II. pag. 361. Bouillet, Dissert. 1758.

(4) Morgagni Epist. 14. Storke, act. nat. curios. item. 5. obs. 47.

(5) Journal de Méd. tom. IX. pag. 330.

(6) Idem tom. XVIII. p. 451.

(7) Idem tom. XI. pag. 421.

adnotatur (1) Hydro-Thorax; quæ indicationes contrarias offerunt, quod à genere complicationis oritur.

V.

Hydro-Thoracis causæ.

Inter Hydro-Thoracis causas annumerandæ obstructiones, vasorum pulmonis ingurgitatio, scirrhositates. Quidquid generatim pulmonis textum relaxat & debilitat, exercitia nimirùm vel immoderata, vel nimis assidua, pectoris hydropem producit, propter fibrarum tonum perditum, & indè seri effusionem. Hydro-Thoracis causæ adhuc assignantur, subita & improvisa scabiei repercussio, arthriticorum dolorum inopinata intermissio, ulcerum inveteratorum promptior dessicatio, fonticulorum denique non præparatus finis. Hoc verò mirum, quod pedum œdematosam tumefactionem, si quocumque modo dissipare tentetur, anxietas quædam, dypsnosæa, pectoris anhelitus superveniant, & paulò post Hydro-Thorax; eundem producere potest vulneris citior coalitio (2). Pleuritidi, & pleurimoniæ non rarò etiam succedit Hydro-Thorax, sicut & morbis acutis.

VI.

Hydro-Thoracis Diagnosis.

Antequam ad curandum morbum quemcumque se accingat artis Professor, necesse est ut certam ejusdem instituat diagno-

---

(1) Journal de Méd. tom. VII. pag. 533.

(2) Vid. Act. Edimburg. tom. II. pag. 394.

ſim. Hoc verò arduum plerumque, impoſſibile nonnunquàm fatemur in Hydrope pectoris. Quonam enim criterio, tanquam face præeunte, quibus ſignis ductus Chirurgus, Hydro-Thoracis exiſtentiam & ſedem aſſignare poſſit, valdè dubium. Hydropem pectoris à pericardii hydrope vel ab alio ſecernere, *hoc opus*, *hic labor eſt*. Non datur tunc, ut in aſcitâ pectoris intumeſcentia, quâ congeſti fluidi moles tactui reſpondeat. Denegatis igitur ſignis quibus latentem morbum ſenſibus detegere daretur, varia illius, in omnibus ferè illo truci morbo laborantibus, perpendenda ſunt phœnomena vel ſymptomata, ut ex illorum ſeriâ meditatione hoſtis inſidias benè calleat Chirurgus, & quibus armis debellandus ſimul cognoſcat.

Hæc verò præcipua ſunt ſymptomata, ex quorum concurſu in propatulum venit Hydrops pectoris, ea nimirùm quæ huncce morbum ut plurimùm ſtipari teſtantur auctores, ſollicitâ ægrorum obſervatione accuratâque cadaverum ſectione edocti.

Primò quidem reſpiratio difficilis, eòque magis premens, quò magis ingraveſcit morbus, ita ut in unum vel in alterum latus decubitus ægro ſit impoſſibilis, ultimiſque vitæ diebus, pronâ cervice ſpirare penè ſuffocatus cogatur. Tuſſi deinde laboratur moleſtâ, ſæpiſſimè ſiccâ, aliquandò tamen cum ſputis materiæ catharrali ſimilibus; his addantur faucium exaſperatio & ſiccitas, ſitis ingens, nulloque potu ſedanda, pulſus digito explorante parvus, celer, frequens ac humilis, ſæpè ſæpiùs inæqualis & intermittens. Pallent adhuc ora: languent oculi, urina parca emittitur; ſcrotum inferioraque tumore œdematoſo afficiuntur: nonnunquàm reſolutio unius alteriuſve brachii accedit. Eâ denique ſuffocatione, ineunte ſomno, corripitur æger, quâ brevi oppreſſus jaceret, niſi è lecto derepentè ſurgens, auram liberiorem captaret avidus. Hæ tamen in ſpirando difficultas & crebritas procedente die remittuntur.

Hoc ultimum signum Hydro-Thoracis pathognomonicum pronuntiat Carolus Piso. *Quod signum*, inquit (1), *cùm ratio mihi dictaverit, tùm experientia in omnibus comprobavit.* Idem testantur Riverius (2), Musitanus (3), & Morgagni (4), aliique multi & quidem optimi auctores. Hoc tamen deficere signum rarum non est. Inter octo quas memorat historias Piso, in tribus duntaxat hancce spirandi difficultatem legere est. Etsi illam inter certa criteria referat, hujus aliorumque auctoritati nimiùm serviens Jacobus Vicarius (5) *ob istud imprimis signum jurare se posse credebat infallibiliter ægrum Hydrope pectoris laborare : attamen in mortui qui hâc difficultate laboraverat cadavere, ne drachmam unam aquæ aut seri invenit, & numquàm satis laudabundâ ingenuitate mirabundus, exclamavit : quàm fallacia sunt subinde signa diagnostica !*

Ex omnibus autem allegatis de Hydro-Thorace signis, nullum ferè certius dari potest, quàm aquarum fluctuatio, quandò sivè ab ægro, sivè à Chirurgo, persentiri potest. Aure enim propè pectus admotâ, strepitus quidam aliquoties distinguitur, ab ægri agitatione plus minùsve sensibus obvius. Hanc succussionem, thoracis Hydropis certum protulit signum Hippocrates, quandò inquit (6) : si *multo tempore, aure ad latera adhibitâ, audire tentaveris, ebullit intùs velut acetum.....* quanta & qualiscumque sit Divi Hippocratis scriptis debita reverentia, nullus ab

(1) Loco jam citato.
(2) Prax. Med. lib. 7. cap. 6.
(3) Trutin. Med. lib. 4. cap. 3.
(4) Epist. XVI. tit. 9. 11. 25. & seq.
(5) Morgagni de sed. & caus. morb.
(6) De affect. intern. de morbis. lib. II.

illius

illius ævo Artis Professor hunc sonum auribus pectore appositis percepit, unde vel rarum admodùm, vel sensibus impervium, illud signum affirmare non dubitandum. Paucis tamen abhinc annis, Clar. Medicus *Awenbrugger*, in Vindebonæ Nosocomio Imperiali Practicus, Dissertationem publicam fecit de mediis cognoscendi per pectoris succussionem, an in eâ cavitate colligatur aqua, vel non. *Quò obtusior est*, inquit (1), *sonus à pectore elisus*, *eò certior est hydropis existentia.*

Quæcumque verò hæc sint, pro certo habeatur certam tunc tantummodò esse Hydro-thoracis diagnosim, si varias hydropicorum historias à Medicis oculatis & fide dignis recensitas attentè quis perlegerit, diversaque symptomata pro diversis ægrotis; diversis etiam pro morbi temporibus, accuratè pensitaverit atque inter se contulerit, si ex consociatis illis omnibus & singulis symptomatibus, ex illorum eximio connubio, tutissimum eruere potuerit morbi indicium, vel saltem minùs dubiam conjiciendi rationem. Sed frustrà sæpè sæpiùs hoc speratur, siquidem tantâ symptomatum catervâ obrutus æger, vitæ limites jam attingit, miserumque ab orci faucibus eripere vix tunc valent ars & natura.

VII.

Hydro-Thoracis Prognosis.

INDE concludere fas est ferè semper lethalem esse hydrothoracem; nam plerumque moriuntur ægri, 1°. quandò aqua

(1) Hæc dissertatio locum invenit in *tractatu de pectoris morbis*. Auctore Cl. *Roziere de la Chassagne*, Paris, apud Humaire.

fluviali ſimilis evacuatur ; quæ in vaporem ſoluta, nullum vel minimum relinquit ſedimentum. Tunc enim breviſſimo tempore tumeſcit abdomen, exteriorque leucophlegmatia augetur : 2°. quandò fœtidum exhalant odorem aquæ : 3°. ſi filamenta in aquis natantia deprehendantur, quod partium ſuppuratio-nem & deliqueſcentiam denotat : 4°. ſi febris cum horripilatione adveniat : 5°. ſi urinæ ſint rubræ, lateritii coloris, & parcæ ; 6°. ſi jam antiquior ſit morbi gradus ; 7°. ſi cum aſcitâ vel alio pari morbo complicationes habeat. Quid plura ? Centum vix ſufficiant horæ, ſi omnes aggrediamur enumerare caſus, in quibus lethalis vel ſaltem maximè periculoſus habendus eſt pectoris hydrops (1). Undè promiſſorum vanitatem in hoc morbo ſæpè ſæpiùs luget artis profeſſor, ægrotantis lecto aſſiduè incumbens.

Exhauſti tamen ſtagnantis in pectore ſeri exempla paſsìm leguntur (2). Juvenile corpus, ſuis gaudens viribus, viſceribus ſanis, organis integris, à ſubitò depluente colluvie ſeroſâ, poſt morbum acutum, liberari poſſe, imò liberatum fuiſſe experientiâ conſtat. Tentamina ergo prudenter in auxilium vocata, vel deſperatâ ægri conditione, non rejiciat Chirurgus, quia, quandò certa imminet pernicies, *ſatiùs eſt anceps experiri remedium quàm nullum.*

VIII.

Hydro-thoracis curatio.

Ut hydrops quilibet ſanetur, duo medenti incumbunt

(1) Vid. Act. Acad. Reg. Scient. 1703, p. 170. Vid Biblioth. choiſie de Med. tom. XV.

(2) Vid. Journal de Med. tom. IX, XVIII, XXXII, LX, &c.

abſolvenda, 1°. ſerum collectum foràs eliminare, 2°. novam, ſi poſſit, ſeri collectionem impedire. Priori adimplendæ indicationi apud therapeiæ præceptores non deſunt medicamenta interna, omnibus pariter in hydropibus commendata, aperientia nempè, diuretica, purgantia, inter potentiora præſertim hydragoga, quin & vomitum cientia, ſudorem moventia, & alia ejuſdem generis plurima (1). Sub primis hydro-thoracis temporibus, integris viribus, quædam ſpes eluceſcit ut ſerum ſtagnans his remediis evacuetur. Iis verò non diutiùs immorandum eſſe ubique & meritò commendant melioris notæ Practici, ne debilitatis ægris, pulmonibuſque maceratis & in putridum tabum jam diffluentibus, ex paracentheſi ſeriùs celebratâ nulla percipi poſſit utilitas (2).

Conſentientibus omnibus de parùm efficaci in hydro thorace remediorum internorum virtute, nonne vel minimam in rebus Chirurgicis ſagacitatem ſibi vindicaret, qui pectoris hydropem adeſſe benè conſcius, de paracentheſi celebrandâ anceps hæreret, quâ ſuſpensâ, res ægri in pejus ruunt, quâ omiſsâ, penitùs evertuntur. Numquid ſatiùs eſt aliquo remedio etiam ancipiti certam mortem redimere? Felici cum ſucceſſu hydro-

---

(1) De horum & aliorum medicamentorum uſu & adminiſtratione conſulantur libri Medici, in quibus horum formulæ ſecundùm artem traduntur.

(2) In diario Medico. tom. LII, p. 326. Legitur peculiaris obſervatio Clar. Medici *de Fos*, de pectoris hydrope interno cantharidum uſu ſanato. Addit obſervationis auctor earumdem uſum tùm internum, tùm externum, pro excellentiſſimo in eodem caſu remedio, à celeb. Doct. *Petit*, proponi.

thoracis paracenthesim institutam fuisse testantur observationes plurimæ (1).

Pluribus in locis aquas è pectore educendas commendat Hyppocrates, cujus tanti valet in praxi auctoritas. Hìc costarum terebrationem jubet ut per foramen aqua exire valeat. Illic regulas & præcepta tradit, ut felici cum successu celebretur; in *prognosticis* tandem ea narrat, ex quorum observatione, num bona, num mala futura sit præsagiri potest. Ad pectoris paracenthesim velut ad sacram salutis anchoram incunctanter ergo deveniendum est, statim atque præsens cognoscitur hydro-thorax; eductis aquis, alia remedia superiùs enumerata & sapienter adhibita facilè curationem absolvere possunt, modò tamen hydrops totius machinæ corruentis non sit comes & argumentum. Ex dictis & ex multiplici tùm veterum tùm recentiorum experientiâ, illius asserti veritas sat superque comprobatur, nempe quòd ex unâ parte omnes illi ægri, quorum non evacuatum fuit pectus, ineluctabili fato occubuerint, dùm ex alterâ parte plurimi ex iis, quibus perforatum est pectus, servati fuerint. Operationis sedes & methodus describendæ nunc supersunt.

I X.

Pectoris Paracenthesis.

PRIMUM observandum, antequam ferrum pectori admo-

(1) Vid. Med. diarium, tom. XVIII, p. 454. Biblioth. Med. t. XV, p. 478, 484. Lanz. Oper. tom. III, p. 601. Act. Academ. Reg. Chir. tom. II, p. 545.

Obs. Med. par Duval, p. 254.

veatur, num adhuc valeant ægri vires : nam ſi deficiant, abeſſe vix poteſt, quin vel ſub ipſam operationem vel ſtatim poſt eamdem expiret æger. Simili prorsùs modò res ſeſe habebit, ſi ſudor frigidus, alvi ſolutio, partium internarum eroſio atque corruptio, morbum deſperatum & propinquam ferè mortem ſignificant. Operationis inſtitutione abſtinendum tunc, ne, qui propter noxæ gravitatem ſervari haud potuit, cum Chirurgiæ dedecore, & Chirurgi culpâ interiiſſe videatur.

Duo præſertim ante operationem attendenda, 1°. in quonam pectoris latere aquæ collectio deprehendatur, 2°. quænam præcipuè pectoris pars perforari debeat. Quò faciliùs atque certiùs cognoſcatur in quonam pectoris latere materia pernicioſa deliteſcat, conſiderandum quàm diligentiſſimè eſt, annotante celeb. Heiſtero (1), in quonam latere inflammationem atque dolores æger anteà ſenſerit, deinde ubinam gravitas quædam cum fluctuatione fuerit animadverſa, tùm in quodnam latus cubare commodiùs patiens poſſit. In hoc ipſo vitium deliteſcere ſolet : nam in latere ſano decumbere nequeunt ægri, quia ſuffocationis periculum imminet. Tumor etiam plerumque aliqualis, externo œdemate complicatus, latus afflictum demonſtrat.

Explorato jam latere affecto, punctionis locus ſtatuendus, de quâ re diſſentiunt inter ſe auctores. Clar. *Sharp* doctâ & certâ *Marchettis* experientiâ confirmatus, aperturam fieri docet (2) à ſterno & dorſi ſpinâ æquè remotam, inter ſextam & ſeptimam coſtam. *Boerrhavius* è contrà, & ejus commen-

(1) Inſt. Chir p. II. Sect. IV. cap. CVIII.

(2) Traité des Oper. de Chir. p. 254. Recherches critiq. p. 295.

tator Doct. *Vanswieten* pectus pertundi volunt (1) inter secundam & tertiam costam veram inferiorem. Pro costâ verâ spuriam designare voluisse hos auctores suspicatur Heisterus, si quidem omnes Practici consentiunt locum illum nimis altum esse, ut serum collectum certè evacuetur. Etenim sublimior pectoris pars si perfoditur, fieri vix potest, ut materia serosa in infimo pectore collecta commodè ejiciatur. Contrà verò si inferiùs punctio infligitur, periculum est ne septum transversum, quippè costis inferioribus adnatum, præsertim in dextro latere, propter hepar hic valdè propinquum, lædatur. Similiter ubi pars spinæ dorsi propior perforatur, difficilior longè atque magis anceps operatio est. Neque enim crassi tantùm musculi dorsi extensores pertundendi hîc essent : sed maximè etiam metuendum veniret, ne arteriæ vel venæ intercostales, ut pote sulcis costarum propè hanc regionem nondùm protectæ, simul aperiantur. Optimum ergo & tutissimum est, annotante & suadente Heistero, operationem sic instituere, ut in sinistro latere inter secundam & tertiam spuriam costam, in dextro verò latere tertiam inter & quartam costam spuriam, ab infimâ numerando, eo loco foramen fiat, qui palmâ circiter, aut quinque vel in majoribus hominibus sex digitis latis à spinâ dorsi atque ab infimo scapulæ angulo disjungitur.

Fatendum tamen hunc operationis locum sæpè sæpiùs inventu esse difficillimum, si non impossibile, præsertim quandò tegumentorum communium maxima adest tumefactio, ut jam observavit celeb. *Morand* (2). Quoquidem in casu validâ

---

(1) Aphor. pract. n°. 303.

(2) Totius pollicis spissitudinem in hoc casu habebat cutis tumefactio, undè costas non solùm numerare, sed etiam distinguere impossibile erat.

extremi digiti compressione partes tumefactæ deprimendæ, & in loco depressionis, inter costas instrumentum propellendum.

Certo operationis loco designato, æger in lecto sedeat; corpus ejus pronum anteriùs inclinetur & ministris stabiliatur, ut ipsæ costæ in dorso paulò latiùs deducantur, & spatium pro aperturâ faciendâ & humore ejiciendo amplietur. Duæ sunt operandæ methodi, vel enim inciditur primò scalpello cutis, & posteà acu perforatur pectus, vel cum carne atque pleurâ cutis simul externa per admotum triangularem acum uno eodemque ictu perrumpitur. Hæc operandi methodus ab optimis Chirurgis anteponitur.

Acus igitur triangularis eademque tubulo inclusa, gallicè *Troicar* dicta, eò usque in cutem & carnes impellitur, donec in pectus hanc penetrasse advertatur. Tunc extrahitur acus, tubulusque relinquitur, per cujus foramen exeunt humores in pectore collecti, *quamdiu scilicet* ægri vires id permittunt. Simul atque enim animi deliquium imminet vel materiæ noxiæ sufficientem copiam profluxisse intelligitur, extrahatur tubulus in foramen insertus, & linamentum aliquod molle vulneri imponatur. Filo aut funiculo circà pectus deligetur & emplastris quàm exactissimè firmetur. Insuper splenium aliquod crassum applicetur, fasciaque illa adhibeatur quam *mantile cum scapulari* Chirurgi vocant.

Pectoris paracenthesis de novo sæpe repetenda: Empyematis operationem posteà etiam celebrandam esse plerumque evenit. Quæcumque verò sint, in pectoris hydrope, ut suffocationis periculum discutiatur, celebretur semper ejusdem paracenthesis, quam utilem & proficuam certæ & indubiæ proclamant observationes, quam verò hucusque timidiores Chirurgi nimis neglexerunt.

HANC DISSERTATIONEM, Deo juvante & Præside M. PETRO SUE, secundo, antiquo Collegii Præposito & nunc Quæstore, antiquo Scholarum Practicarum Anatomiæ & Chirurgiæ Professore, Regiæ Academiæ Chirurgiæ Consiliario, & pro commercio extraneo Secretario, in generali Parisiensi Præfecturâ Chirurgo ordinario, necnon Academiarum Monspelliensis, Rothomagensis, Divionensis, Lugdunensis, Burdigalensis & Aurelianensis Socio; tueri conabitur GUILLELMUS BURARD, Divionæus, in almâ Universitate Parisiensi præclaræ Artium Facultatis Magister, necnon Saluberrimæ Facultatis Medicinæ in Universitate Remensi Doctor, Dissertationis Auctor.

Die Sabbati 4ª. mensis Junii, anno R. S. H. 1785, à sesqui-secundâ post meridiem ad septimam,

PARISIIS,

IN REGIIS CHIRURGORUM SCHOLIS.

PRO ACTU PUBLICO,

ET

MAGISTERII LAUREA.

Typis MICHAELIS LAMBERT, Regii Chirurgiæ Collegii, necnon Academiæ Typographi, viâ Cythareâ.

M. DCC. LXXXV.